

Ef-dúr fonatina

Ernft Jandl f-moll etüdje
tifteletére, őfintén.
F-re válik bizonyof hang
ott fintén.

Fapora főval, fapora főval
Fépen főlj, fépen főlj:
Tüffenteffen borffal-főval
Telt tarfoly.

Fabadon, fabadon fárnyalnék:
Fivemen, fivemen fáfforfép.

Telt tarfoly.
Fámit rád a, fámit rád a
Fífifufi ftráda:
Fáguldáfra.

Fépen főlj.

Fóhivatalban félfogadáf;
Fílfák fürüjén, fílfák fürüjén
Félfufogáf, félfufogáf.

Fafkefelyűfárny félef eget fánt:
Feretnék fántani! Van-e rá fáanf?

Fájharmonika, fájkofár.
Fáj a köröm éf a fáj.

Fáfforfép.

Famuráf famovár,
Fietek, Famu vár!

Fanafét, fanafét
Fedem a kanapét:
Félefedik.

Fékrekedéfef fáguldáf;
Félfőfégef fámitáf.

Fövödményef fuftrátum:
Folyton furkapískálom.

Fufimufi, fufimufi Fólyomfem:
Nem felel jól orrom fem.
Fámfa, fálfa, fakübli —
Fuggeftív a fatöbbi.

Camille Pissarro: Boulevard des Italiens — 1897

*E képek utánzatai
már rég polgári szalonokban
lőgnak. Ha intéznievalóm van
Camille-lal, ez csak egykori
időket érint. Aznap
dolgom végeztén a tömegbe
vetném magam, körutak erre
alkalmasak, fák árnyai*

*alatt sietnék, lökdösődve,
olvasnék egy bulvárlapot,
és alakot, oly alakot
ölnék, mint valami fősze-
replő, talán egy késelőre
vetném magam, azaz bele-
bújnék lénybúvhelyein e
percben lapuló, jóelőre*

*kitervelt valójába, vagy
épp rend! rend!-et kiáltanék,
mert így hangolna az a cikk,
művészpolgárom, gyáva vagy?
sügnám befintorogva; adj
egy franc-t! ez valódi-más
volna már, egy k e n d ő s, piás,
szerbből ideszakadt apaty,*

*bemutatokozonunánk:
évvagyovity Tevagyovity,
tevagyovity Évvagyovity
oráng elénk, óránk után,
fát kétfelől támasztanánk
pultnál, s adnék franc-t, legyen abszint,
és közben vizslatnám a többszint
jár-műveket, fény dölne ránk*

*ablakon át, kis szesz, kabátrább,
s azt mondanám: milyen szerencsém
van, hogy ilyen polgárilag s nem
más mód kereszteztem futását,
most hasmánt fedhetném a járdát
valahol a városelön,
hiszen ön az én késelőm,
kinek bulvárlaposa-mását*

*— betűhívő! — öltöttem épp,
betűhívő, én az vagyok,
kiabálnék, s közben karok
fognának le, miért, miért?
Camille-hoz indultam, ha még
volna körútján kiadó
alak! majd úgyse látható,
igaz, ki ki? S nem értenék.*

Seurat: A parádé

*Seurat üdvözli K. urat?
Vagy már Seurat-t üdvözli K. úr?
E parádén oly léghuzat
leng, melytől elől lesz a hátul,
s viszont is így, két-arculat.*

*Pontszájhoz illő trombitákon
s egyebeken, hátulelők
— püppontkalapfej nagykabáton —
kara fullaszt örömmelöt
túl minden zenekari árkon.*

*Túl az egész varietén
épp semmi sincs ezen a képen,
tér-tagolás van, formakény-
szer-vedlés, s ha tartalmi éppen,
egy fa nem tudja azt, szegény,*

*hogy rokon-fából az a korlát,
de hát az már csak azutáni
faság, meg lehet várni sorját,
bár nem kell érte sorba állni,
kalap-állások majd kihordják.*

Susognak a nézők alul,
gázláng-szentlelkek fríze su-
gallatán, semmi itt balul
nem üthet, hatolják ki pu,
int a clown, s a manézszer úr

mintha ehhez feszülne ívben,
míg váltóréz-aranyközép
fújja, ami hogy volna szívben:
a láb disznócsülökterét,
mely a nagykabátból kilóg lenn:

hogy is hihetném tárgytalannak,
e kép miért is volna extrém,
tényállaga mint volna absztrakt,
úgy feszül, mint seggben a zabszem,
amit egyáltalánja mondhat:

konkrét a nézőtéri sáv,
egy csik, de mi mindent elárul,
ezek röhögik itt Seurat-t,
s ébred érzésükre K. úr,
ám a Parádé áll tovább.

EÖRSI ISTVÁN

Arckép ünnepen

Eszpresszó ablakában
egy fürtös zongorista
profilja
s egy dizőz keble közt vidáman,
topisan, borostásan,
süldes sapkáját szemére szorítva
Lenint láthatod itt ma.

Végakarát

Széchenyi azt kívánta,
hogy ha már nincs menekvés,
Kossuthot és őt
egymásnak háttal akasszák fel.
Egy hazafi végsőnek szánt
óhaja smafu nektek?
Az ünnepre felcicomázott
teremben egymás mellett
lógtak mint két családfő.

Ez a gyerek nem köszön

Ez a gyerek nem köszön
soha senkinek sehol.
Ha elmegy, ha visszajön,
ránknéz és egy szót se szól.

„Hogyha köszönsz, kisfiam,
kiságyút kapsz, harckocsit.”
Nevelnénk fortélyosan,
de ő ránk se hederít.

„Lesz haddelhadd, büntetés,
ha nem köszönsz, jópipa.
Jön a rendőr bácsi és
bedug büdös dutyiba.”